

VI Lenin

Till Pravdas tioårsjubileum

Tio år har gått sedan *Pravda*, den legala – enligt *tsarlagarna* legala – bolsjevikiska dagstidningen, grundades. Dessa tio år föregicks av ytterligare ungefär ett årtionde: nio år (1903-12) från bolsjevismens uppkomst och tretton år (1900-12), om vi räknar från grundandet av den gamla Iskra som var helt ”bolsjevikisk” till sin inriktning.

Tioårsjubileum för en i Ryssland utkommande bolsjevikisk dagstidning ... Endast tio år har gått! Men ser vi till innehållet i kampen och rörelsen under denna tid har hundra år gått. Samhällsutvecklingen har de senaste fem åren varit rentav övernaturligt snabb, om vi tar till de gamla måtten, de som används av de europeiska brackorna i stil med hjältarna i Andra och 2 1/2- internationalen. Dessa civiliserade brackor är vana att betrakta det som ”naturligt” att hundratals miljoner människor (rättare sagt över miljarden) i kolonier, halvberoende och utfattiga länder skall finna sig i att behandlas som exempelvis indierna eller kineserna, att de skall finna sig i en oerhörd utsugning och direkt utplundring; hunger, våld och förödmjukelse bara för att ”civiliserat” folk skall kunna ”fritt”, ”demokratiskt” och ”parlamentsmässigt” dryfta frågan om bytet skall delas fredligt eller om ett eller ett par tiotal miljoner måste slaktas för denna imperialistiska uppdelning – igår mellan Tyskland och England och i morgon mellan Japan och Amerika (medan Frankrike och England deltar på ett eller annat sätt).

Huvudorsaken till att världsutvecklingen nu går så enormt fort är att hundratals miljoner nya människor har dragits med i den. Det gamla borgerliga och imperialistiska Europa, som vant sig vid att betrakta sig självt som jordens navel, ruttnade och sprack under det första imperialistiska blodbadet som en stinkande böld. Och oavsett hur Spengler et consortes och alla bildade kälkborgare som orkar bli entusiastiska över honom (eller åtminstone sysselsätta sig med honom) än skulle snyfta av denna anledning, är det gamla Europas förfall endast en episod i historien om sammanbrottet för världsbourgeoisin, vilken gjort sig fet på imperialistisk plundring och förtryck av folkflertalet på jorden.

Denna majoritet har nu vaknat och kommit i rörelse, och inte ens de starkaste och ”mäktigaste” stormakterna är nu i stånd att hejda denna rörelse. Det överstiger vida deras förmåga. Det första imperialistiska blodbadets nuvarande ”segrare” har inte ens krafter nog att besegra det lilla, försvinnande lilla Irland eller reda ut de tilltrasslade finans- och valutafrågorna sinsemellan. Och i Indien och Kina sjuder det. Det är mer än 700 miljoner människor. Tillsammans med de angränsande asiatiska länder som helt liknar dem utgör de mer än hälften av världens befolkning. Där närmar sig oemotståndligt och snabbt år 1905 – med den stora och väsentliga skillnaden att 1905 års revolution i Ryssland kunde, åtminstone till en början, utvecklas isolerat, dvs utan att andra länder genast drogs med, medan de växande revolutionerna i Indien och Kina redan nu dras in i, redan nu har dragits in i den revolutionära kampen, i den revolutionära rörelsen, i världsrevolutionen.

Den legala bolsjevikiska dagstidningen *Pravdas* tioårsjubileum visar oss åskådligt en av milstolparna i världsrevolutionens snabba acceleration. Åren 1906-07 tycktes tsarväldet ha krossat revolutionen i grunden. Men några år senare hade bolsjevikpartiet trängt in – *i annan form, på annat sätt* – i fiendens högberg och började dagligen ”legalt” arbeta på att inifrån spränga det avskyvärda självhärskardömet, tsaren och godsägarnas välde. Ännu några år gick, och den av bolsjevikerna organiserade proletära revolutionen hade segrat.

När den gamla Iskra grundades 1900, var det ett tiotal revolutionärer som deltog. När bolsjevismen uppstod, deltog ett fyrtiotal revolutionärer i de hemliga kongresserna i Bryssel och London 1903.

Och när den legala bolsjeviktidningen *Pravda* började komma ut 1912-13, stöddes den av tio- och hundratusentals arbetare, som med sina hopskramlade kopek övervann både det tsaristiska förtrycket och konkurrensen från socialismens småborgerliga förrädare, mensjevikerna.

I valen till konstituerande församlingen i november 1917 fick bolsjevikerna 9 miljoner röster av 36. Men i verkligheten, inte i röstningen utan i kampen, hade bolsjevikerna i slutet av oktober och i november 1917 *majoriteten* av proletariatet och de medvetna bönderna på sin sida, representerade av flertalet ombud på andra allryska sovjetkongressen och av majoriteten av det arbetande folkets mest aktiva och medvetna del, nämligen den dåvarande tolv miljoner man starka armén.

Detta var ett litet sifferexempel på hur den världsomfattande revolutionsrörelsen ”accelererat” de senaste tjugo åren. Ett mycket litet och ofullständigt exempel som i ytterst grova drag återspeglar endast ett 150-miljonersfolks historia, medan revolutionen under dessa tjugo år inletts och utvecklats till en oövervinnlig kraft i länder med en folkmängd på en miljard och mer (hela Asien och inte heller Sydafrika att förglömma, där invånarna nyligen inte helt ”parlamentsmässigt” påminde om sin önskan att vara *människor* och inte slavar).

Om – ursäkta uttrycket – ”spenglerynglen” härav drar slutsatsen (och man kan vänta sig alla slags dumheter av de ”klyftiga” ledarna för Andra och 2 1/2-internationalen) att vi med en sådan beräkning utesluter det europeiska och det amerikanska proletariatet från de revolutionära krafterna, så svarar vi följande. De nyssnämnda ”klyftiga” ledarna resonerar ständigt på det sättet, att eftersom man hör vänta ett barns födelse nio månader efter befruktningen så skulle därav allt så följa att man exakt kan fastställa klockslaget för nedkomsten, fostrets läge och barnaföderskans tillstånd under förlossningen, värkarnas styrka och vilka faror som kan lura på barnet och föderskan. De är allt bra ”klyftiga”! De kan på inget vis få i sitt huvud att ur den internationella revolutionens utvecklingssynvinkel utgör övergången från chartismen till den inför borgerligheten servile Henderson & Co eller från Warlin till Renaudel eller från Wilhelm Liebknecht och Bebel till Südekum, Scheidemann och Noske endast någonting i stil med ”övergången” från det jämna och normala väglaget på en hundratals kilometer lång bilväg till en smutsig och stinkande pöl på samma väg, en pöl som bara är några meter stor.

Människorna skapar själva sin historia. Chartisterna, Warlin, Liebknecht m fl skapar den med sitt huvud och sitt hjärta. Ledarna för Andra och 2 1/2-internationalen ”skapar” den med en helt annan kroppsdel: de gödslar marken för nya chartister, warlinar och liebknechtar.

I nuvarande *mycket svåra* ögonblick skulle självbedrägeri vara till största skada för revolutionärerna. Visserligen har bolsjevismen *blivit* en internationell kraft, visserligen har i *alla* civiliserade och framskridna länder nya chartister, nya warlinar och nya liebknechtar redan trätt fram och utvecklas nu i form av legala (som vår *Pravda* var legal under tsarismen för tio år sedan) kommunistiska partier, men den internationella bourgeoisin förblir alltjämt ojämförligt starkare än sin klassmotståndare. Denna bourgeoisin gjorde allt vad på den ankom för att försvåra förlossningen, för att tiofaldiga farorna och födslovåndorna vid den proletära maktens födelse i Ryssland och den kan fortfarande döma miljoner och tiotals miljoner människor till lidanden och död genom vitgardistiska och imperialistiska krig osv. Det får vi aldrig glömma. Vår taktik måste vi skickligt anpassa till detta sakernas tillstånd idag. Bourgeoisin kan tills vidare fritt plåga, pina och döda. Men hejda det revolutionära proletariatets fullständiga seger, som oemotståndligt närmar sig och som – ur världshistorisk synvinkel – ligger helt nära, det kan den inte.

Den 2 maj 1922

Pravda nr 98, den 5 maj 1922

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 45, s 173-177